

LUCY ATKINS

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΗΝ ΟΞΦΟΡΔΗ

μετάφραση
Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για την αδελφή μου, Τζοντ

Άκουσα ένα βήξιμο
σαν να 'ταν κάποιος κλέφτης
έξω από τον ύπνο μου
μια κοφτή, γοργή ανάσα

μια αλεπού μέσα στη γούνα της
διασχίζοντας το γρασίδι
με μαύρα γάντια
στο σπίτι μου αλύχτησε

τόσο ξαφνικά κι αλλόκοτα...

*Από το ποίημα «Αλεπού»
της Άλις Όσβαλντ*

ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ. Τι θέλουν να τους πω; Ίσως νομίζουν πως είμαι ένας ψυχοπαθής που έχει εμμονή με τον κοσμήτορα ενός κολεγίου της Οξφόρδης και τον κατασκοπεύει την ώρα που κάνει το πρωινό τζόκινγκ του. Νιώθω την ξαφνική παρόρμηση να βάλω τα γέλια, μόνο που δεν υπάρχει τίποτα το αστείο σε όλο αυτό, τίποτ' απολύτως. Η Φελίστι αγνοείται. Ολόκληρη η χώρα ψάχνει να τη βρει.

Στυλώνω το βλέμμα στην κούπα με τον λογότυπο της Όξφορντ Γιουνάιτεντ που έχει αφήσει μπροστά μου ο Φάραντεϊ. Το στόμα μου είναι στεγνό, αλλά δεν μπορώ να σηκώσω την κούπα, γιατί το χέρι μου θα τρέμει. Το τσάι έχει αρχίσει να θολώνει και να κρύνει, το αφήνω, λοιπόν, στη θέση του.

Είναι παράλογο να καθόμαστε εδώ, μπροστά σε κούπες με τσάι. Θα έπρεπε αυτοί να έχουν ξεχυθεί στους δρόμους και να την αναζητούν.

Την αναζητούν, φυσικά. Έτσι την αναζητούν.

«Λοιπόν, τι ακριβώς έκανες εκεί κάτω τόσο νωρίς το πρωί, τον περασμένο Ιούλιο;»

Ο Φάραντεϊ επαναλαμβάνει την ερώτηση με ύφος που έχει φροντίσει να μην είναι απειλητικό.

Πιέζω τον εαυτό μου να κοιτάξει το πρόσωπό του με το κρεμασμένο προγούλι.

«Σκεφτόμουν», απαντώ.

«Σκεφτόσουν;»

«Ναι». Τον κοιτάζω κατάματα. «Σκεφτόμουν».

Ο Φάραντεϊ ρίχνει μια κλεφτή ματιά στο ανέγγιχτο τσάι μου. Είναι περίπου στην ηλικία μου, με γοφούς και ώμους πρώην παίκτη του ράγκμπι, και θέλει πολύ να με κάνει να χαλαρώσω. Ήδη με έχει περιποιηθεί αρκετά· με έχει ρωτήσει αν νιώθω άνετα, μου έχει εξηγήσει πως η συνομιλία μας καταγράφεται, μου έχει υπενθυμίσει πως είμαι ελεύθερη να φύγω όποτε το θελήσω. Αδιαφόρησα όταν μου τόνισε το δικαίωμά μου για νομική εκπροσώπηση· είμαι εξίσου ύποπτη με όλους τους υπόλοιπους, ίσως λιγότερο ύποπτη από ορισμένους, και παρά τις πολλές και διαφορετικές θεωρίες που έχουν εκφραστεί από τον βρετανικό Τύπο και το κοινό, κανείς δεν έχει την παραμικρή ιδέα για το τι συμβαίνει. Δεν γνωρίζουν καν αν έχει διαπραχθεί έγκλημα.

Η άλλη τετέκτιβ, ονόματι Κάαν, κάθεται αμίλητη κι ασάλευτη δίπλα στον Φάραντεϊ, κρατώντας ένα σπιλό διαρκείας μετέωρο πάνω από ένα κίτρινο σημειωματάριο με ρίγες. Είναι νεότερη, μάλλον τριαντάρα, λυγερή και αθλητική, με κοντοκουρεμένο μαλλί, ακόμα νωπό από το ντους, απολεπισμένο δέρμα και πουκάμισο κουμπωμένο μέχρι επάνω, που δεν φανερώνει αν είναι γυναικείο ή αντρικό. Μέχρι στιγμής δεν έχει αρθρώσει λέξη, εκτός από έναν σιγανό χαιρετισμό. Μπορεί να την έχουν ορμηνέψει να κάθεται έτσι ακίνητη και να καταγράφει τα πάντα.

Ο Φάραντεϊ φέρνει τη σαρκώδη γροθιά του στο στόμα, αφήνει ένα ρέψιμο και ανακατώνει τα χαρτιά του.

«Λοιπόν, τι ακριβώς σκεφτόσουν, μόνη εκεί κάτω, τόσο νωρίς το πρωί;» ρωτάει.

Κι άντε πάλι από την αρχή, πίσω στη Μαθηματική Γέφυρα,* ξημερώματα.

Για να είμαι ειλικρινής, σκεφτόμουν ακριβώς πως η ζωή μου ήταν μια αποτυχία. Μπορεί να μοιάζει με μεμψιμοιρία, αλλά επρόκειτο για ένα συμπέρασμα βασισμένο σε αδιάσειστα στοιχεία.

Εκείνη τη μέρα είχα σηκωθεί πριν από το χάραμα, ύστερα από μια ιδιαίτερα ανήσυχη νύχτα, και όταν πήρα να κατηφορίζω την Ομπξερβάτορι Στριτ, δεν είχα κατά νου κανέναν προορισμό· απλώς είχα ανάγκη να περπατήσω. Δεν είναι κάτι ασυνήθιστο για εμένα. Διασχίζω συχνά την Οξφόρδη την ώρα που η πόλη κοιμάται· είναι ένα είδος παρόρμησης. Τόσο νωρίς, τα πεζοδρόμια είναι μουντά και βρόμικα, διάστικτα από περιτυλίγματα χάμπουργκερ και φοιτητικά ξερατά· από πάνω τους, όμως, τα παμπάλαια κτίρια έχουν αρχίσει να λάμπουν, να ορθώνουν το ανάστημά τους και να δηλώνουν τη θέση τους σε αυτόν τον κόσμο. Πριν ακόμα ο ήλιος φτάσει στις μελίχρωμες πέτρες τους, εκείνα εκπέμπουν ήδη ένα αμυδρό, σίγουρο φως.

Καθώς βαδίζω, αναπόφευκτα σκέφτομαι τα μαθηματικά, το άσβεστο πάθος μου. Εδώ και λίγα χρόνια δουλεύω πάνω στην ίδια μαθηματική απόδειξη και συνήθως κάνω τα μεγαλύτερα νοητικά άλματα όταν περπατάω. Εκείνη τη

* Ο χαρακτηρισμός Μαθηματική Γέφυρα αποδίδεται σε κάποιες ξύλινες πεζογέφυρες σε διάφορα μέρη της Αγγλίας, πανομοιότυπες με αυτή που σχεδίασε ο Ουίλιαμ Έθριτζ και κατασκεύασε ο Τζέιμς Έσεξ, το 1749. Βρίσκεται στον ποταμό Καμ και συνδέει τα δύο μέρη του Κολεγίου Κουίνς στο Κέμπριτζ. Αν και δίνει εντύπωση καμάρας, είναι χτισμένη αποκλειστικά από ίσιες σανίδες. Εδώ γίνεται αναφορά σ' εκείνη του υδατοφράχτη του Ίφλι στην Οξφόρδη. (Σ.τ.Μ.)

συγκεκριμένη μέρα, ωστόσο, δεν σκεφτόμουν καθόλου την απόδειξή μου. Σκεφτόμουν την Οξφόρδη, τη ζωή μου και τι θα έκανα στη συνέχεια.

Ετοιμαζόμουν να μπω στον αυλόγυρο της εκκλησίας Σεντ Τζάιλς, όταν μια αλεπού πέρασε τρέχοντας από μπροστά μου. Για μια στιγμή στάθηκε, και είδα τα κεχριμπαρένια μάτια της. Ένιωσα μια αλλόκοτη ενέργεια να μας διαπερνάει, λες και η αλεπού μού έλεγε να μη στρίψω προς την καγκελόπορτα. Ύστερα εκείνη διέσχισε τον αυλόγυρο και χώθηκε πίσω από τους σκουπιδοτενεκέδες της εκκλησιαστικής σχολής, αναζητώντας κάποιο κόκαλο κοτόπουλου, ενώ εγώ συνέχισα προς το κέντρο της πόλης και –όπως αποδείχτηκε– προς το πεπρωμένο μου.

Οι άστεγοι που κοιμούνταν στα κατώφλια της Κορνμάρκετ δεν αντιλήφθηκαν την παρουσία μου, και όταν κατηφόρισα τη Σεντ Αλντέιτ, περνώντας την πελώρια, αψιδωτή πύλη του Κράιστ Τσερτς, ένας εργάτης με φωσφορίζον μπουφάν δεν γύρισε καν το κεφάλι. Ένιωθα πως ήμουν αόρατη, ένα περιπλανώμενο φάντασμα το οποίο έπαχνε κάτι που δεν θα έβρισκε ποτέ.

Έκανα στάση στη Γέφυρα Φόλι και ατένισα την επιφάνεια του Τάμεση, που τη χάιδευε η ομίχλη. Ο ουρανός πίσω από τα λεμβοστάσια είχε το χρώμα του ποντικού των αγρών και αυλακωνόταν από ρόδινες λωρίδες. Ήταν ένας ιδιαίτερα ζεστός Ιούλιος και το χορτάρι στις όχθες είχε τριφτεί και γίνει σκόνη. Οι χήνες περιπλανιούνταν σαν κοπάδι σε σαβάνα κι από πάνω τους, στις καστανιές, μια φάσσα κελαηδούσε βραχνά, επαναλαμβάνοντας τις ίδιες κι απαράλλαχτες τρεις νότες.

Προχώρησα, προσπερνώντας τα πλοiάρια της Σόλτερς

Στρίμερς, κι έστριψα στο μονοπάτι του Τάμεση, ζωηρεύοντας το βήμα μου. Τα πουλιά είχαν ξεσηκώσει τον τόπο με την πρωινή συναυλία τους κι από τον περιφερειακό δρόμο ακουγόταν το μακρινό βουητό των οχημάτων που μετέφεραν τους ανθρώπους στις δουλειές τους. Στο ύψος του υδατοφράχτη του Ίφλι άφησα το παρόχθιο μονοπάτι κι έστριψα προς τη Μαθηματική Γέφυρα, όπου σταμάτησα. Ο αέρας ήταν υγρός· ένιωθα τον ερχομό της βροχής.

Χτισμένη πάνω από ένα φουσκωμένο κανάλι, η Μαθηματική Γέφυρα είναι μια περίπλοκη ξύλινη κατασκευή, φτιαγμένη από εφραπτόμενα μαδέρια. Οι χαμηλές φυλλωσιές τη σκιαζουν σε τέτοιο βαθμό, ώστε από ορισμένες γωνίες φαίνεται σαν να είναι τμήμα των δέντρων. Η ευρύτερα γνωστή γέφυρα του Ίφλι είναι μια όμορφη και φωτογενής πέτρινη κατασκευή του δέκατου όγδοου αιώνα, που φέρει το μπρούντζινο κεφάλι ενός ταύρου. Οι περαστικοί το φωτογραφίζουν κι ύστερα φωτογραφίζονται κι αυτοί δίπλα του, αλλά σπανίως δίνουν προσοχή στη Μαθηματική Γέφυρα, η οποία είναι ελαφρώς αλλόκοτη, αμυδρά εκτός τόπου και, κατά κάποιον τρόπο, δείχνει προσωρινή, παρόλο που θα πρέπει να στέκει εκεί τουλάχιστον εκατό χρόνια.

Καθώς κοίταζα τα μπλεγμένα αγριόχορτα, έπιασα τον εαυτό μου να αναρωπιέται, κι όχι για πρώτη φορά, τι στην ευχή έκανα στην Οξφόρδη. Δεν μου ήταν σαφές το πώς μια μικρή απόφαση, που είχε ληφθεί πάνω από δύο δεκαετίες νωρίτερα, είχε καταφέρει να διαμορφώσει ολόκληρη την ενήλικη ζωή μου. Οι σκέψεις μου ήταν ζοφερές – η κατάσταση με την υφηγήτρια Φιλοσοφίας, τη νευρωτική σύζυγό της και τον φιλάσθενο γιο τους αποδείχτηκε ζόρικη, ακόμα και για τα δεδομένα της Οξφόρδης–, αλλά μάλλον είχα κάπως τις

μαύρες μου, καθώς είναι πάντα ιδιαίτερα δύσκολο για εμένα να αποχαιρετώ ένα παιδί, και μάλιστα τόσο γλυκό. Μόλις είχα απορρίψει ένα ζευγάρι καθηγητών με εκπαιδευτική άδεια από το Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης, κι εφόσον η κατοικία της υφηγήτριας είχε παραχωρηθεί σε μια νέα οικογένεια της σχολής, τυπικά ήμουν άνεργη κι άστεγη ταυτόχρονα. Δεν ήμουν άπορη, όμως. Είχα τις οικονομίες μου και το αυτοκίνητό μου και ήμουν ελεύθερη να πορευτώ καταπώς μου έκανε κέφι. Η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν να βρω την ενέργεια γι' αυτό.

Δεν είχε να κάνει με κάτι τόσο κοινότοπο όσο η απογοήτευση –άλλωστε, οι ελπίδες και τα όνειρά μου είχαν καυτηριαστεί πριν από είκοσι έξι χρόνια–, απλώς ένιωθα πως είχα φτάσει σ' εκείνο το σημείο της ζωής απ' όπου ξεκινάει πραγματικά η καθοδική πορεία. Θα μπορούσα να πιάσω άλλη δουλειά στην Οξφόρδη· ποτέ δεν αντιμετώπισα πρόβλημα να βρω πελάτες. Το πανεπιστήμιο, στην ουσία, είναι μια τεράστια κοινότητα περαστικών ανθρώπων, πολλοί από τους οποίους κουβαλούν το βάρος ενός απογόνου που τους δυσκολεύει τη ζωή. Παρότι είχα περάσει κάμποσο χρόνο εντός των παμπάλαιων τοίχων και των διαδρόμων του, δεν είχα συνδεθεί αληθινά μαζί του. Ούτε κι ένιωθα, ύστερα από τόσα χρόνια, πως αυτή η πόλη ήταν το σπίτι μου. Μονίμως ήμουν η ξενόφερτη, που δεν ανήκε ούτε στην ακαδημαϊκή ούτε στη μη ακαδημαϊκή κοινότητα· μια βοηθός, στην καλύτερη περίπτωση. Ίσως αν είχα πάρει διαφορετική κατεύθυνση εκείνη τη μέρα στη Σεντ Τζάιλς, αγνοώντας την αλεπού κι επιστρέφοντας στην Ομπζερβάτορι Στριτ, να είχα πακετάρει τα υπάρχοντά μου και να είχα φύγει για πάντα. Σε αυτή την περίπτωση, όμως, δεν θα είχα γνωρίσει τη Φελίσιτι· κι αυτό, φυσικά, θα ήταν αδιανόητο.

Ωστόσο δεν είναι και τόσο καλή ιδέα να σκέφτομαι τη Φελίστι αυτή τη στιγμή, με τον Φάραντεϊ και την Κάαν να με κοιτάζουν προσμένοντας μια εξήγηση.

Προσπαθώ να θυμηθώ τι άλλο σκεφτόμουν εκείνη τη μέρα. Την πατρίδα μου. Αναμφίβολα σκεφτόμουν την πατρίδα μου. Ολοένα και συχνότερα ένιωθα τη Σκοτία να με τραβάει απ' το μανίκι, κι έκανα τη σκέψη μήπως είχε έρθει η ώρα να γυρίσω πίσω. Αν υποθέσουμε πως ανήκα κάπου, τότε ανήκα εκεί, στον τόπο των παιδικών μου χρόνων. Οι φίλοι και οι συνάδελφοι του πατέρα μου ήταν στην πλειονότητά τους μακαρίτες ή ξεμωραμένοι πλέον, το χωριό αποδεκατισμένο, η εκκλησία όπου αναπαύονταν οι πρόγονοί μου προς πώληση, το μεγάλο σπίτι ένα ερείπιο και μισό, η γενιά μου σκορπισμένη στους πέντε ανέμους. Ακόμα κι αν συναντούσα κάποιον που γνώριζα κάποτε, το πιθανότερο ήταν πως δεν θα με αναγνώριζε· δεν είμαι νέα και ομορφούλα όπως τότε που έφυγα. Τα μαλλιά μου δεν είναι πλέον λαμπερά και καστανοκόκκινα, είναι καστανά και θαμπά, με ασημένιες τούφες, τραχιά και ολόισια σαν ουρά φοράδας· όλες οι μπουκλες μου χάθηκαν εν μία νυκτί πριν από δύο δεκαετίες και βάλε. Έχω ρυτίδες στις γωνίες των ματιών και μια βαθιά γραμμή ανάμεσα στα φρύδια, που μάλλον με κάνει να δείχνω απωθητική κάτω από συγκεκριμένο φωτισμό. Και, φυσικά, έχω πάψει προ πολλού να είμαι αδύνατη.

Τώρα, όμως, το θέμα δεν είμαι εγώ, ούτε η Σκοτία ή το τι συνέβη εκεί πριν από τόσα χρόνια. Τώρα το θέμα είναι η Φελίστι, μια αγχώδης, αμίλητη οκτάχρονη που εξαφανίστηκε από την οικία του κοσμήτορα, στο κέντρο μιας πόλης με 154.000 κατοίκους, κανέναν από τους οποίους, προφανώς, δεν έχει ιδέα πού βρίσκεται αυτό το παιδί. Ωστόσο, κρίνοντας από τις

αναφορές στα ΜΜΕ, αρκετοί είναι πρόθυμοι να εκφέρουν γνώμη.

Και πρώτος απ' όλους ο πατέρας της.

Θυμάμαι και παραθυμάμαι τη μέρα που είδα για πρώτη φορά τον Νικ, μια ψηλή σκιά που έσκιζε γοργά τα φωτεινά πράσινα φυλλώματα. Βγήκε από το μονοπάτι, κατευθύνθηκε προς το μέρος μου και κοντοστάθηκε όταν με είδε, αλλά ήταν πολύ αργά, δεν είχε άλλη επιλογή παρά να διαβεί τη γέφυρά μου.

Το ξύλο έβγαζε έναν κούφιο, ρυθμικό ήχο καθώς το διέσχιζε τρέχοντας, και οι σανίδες έτριζαν και τρεμούλιαζαν δραματικά κάτω απ' τα πόδια μας. Ο Νικ έχει εντυπωσιακή παρουσία: ύψος ένα μέτρο και ογδόντα κάτι εκατοστά, φαρδιές πλάτες, μακριά άκρα, λεπτό κορμί και μαύρα μαλλιά που τα χτενίζει προς τα πίσω. Μετά βίας μου έριξε ένα βλέμμα κι απλώς κούνησε ελαφρά το κεφάλι, αλλά εγώ τον αναγνώρισα αμέσως. Είχα δει τη φωτογραφία του στην *Gazette*, την εφημερίδα του πανεπιστημίου, όπως και στο περιοδικό της σχολής. Κατά τα φαινόμενα, γινόταν πολύς λόγος για τον Νικ Λόου.

Φυσικά, αυτό που ο Φάραντεϊ και η Κάαν θέλουν να μάθουν πραγματικά είναι το εξής: Άραγε η παρουσία μου εκείνο το πρωί πάνω στη γέφυρα ήταν απλώς και μόνο μια σύμπτωση; Ίσως ο Νικ έχει αφήσει να εννοηθεί ότι δεν ήταν. Βέβαια, μέσα στον πανικό του, πιθανώς να έχει πει για εμένα ένα κάρο παράλογα πράγματα. Πώς θα μπορούσε, όμως, να μην ήταν σύμπτωση; Δεν υπήρχε τρόπος να ξέρω ότι θα έβγαινε για τρέξιμο στον υδατοφράχτη του Ίφλι στις πέντε και μισή τα χαράματα. Ήταν οι πρώτες μέρες του στη θέση του κοσμήτορα· δεν είχε δοθεί ο απαραίτητος χρόνος για να

αποκρυσταλλωθούν συνήθειες, ούτε θα είχαμε ανταλλάξει έστω μία λέξη αν δεν γλιστρούσε ακριβώς τη στιγμή που περνούσε πίσω μου.

Έγειρε στο πλάι, στράφηκα, στριφογύρισε, άπλωσα και τα δυο μου χέρια να τον συγκρατήσω, και για ένα δευτερόλεπτο σταθήκαμε πρόσωπο με πρόσωπο, δυο άγνωστοι που έμοιαζαν να χορεύουν πάνω σε μια γέφυρα, την ώρα που ανέτελλε ο ήλιος. Είδα τον ιδρώτα στο μέτωπό του, τα τριχοειδή αγγεία στα μάγουλά του κι ένιωσα τη θερμότητα που εξέπεμπε το σώμα του, ενώ εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω, σοκαρισμένος. «Χίλια συγγνώμη! Δεν ξέρω τι έγινε...»

«Βρῦα. Χρειάζεται ένα καλό πλύσιμο με πιεστικό». Έριξα μια κλεφτή ματιά στα αθλητικά του. Nike, δεν είχαν καλό κράτημα, καμία σχέση με τις στιβαρές μπότες μου.

«Μα, ναι, Θεέ μου, μπορεί να σκοτωθεί κάποιος». Σκούπισε το μέτωπό του με την άκρη του αθλητικού T-shirt του, παίρνοντας ανάσες με ρουθούνια ορθάνοιχτα, σαν δράκος. Η φωνή του είχε επιτιμητική χροιά. «Είστε υπεύθυνη για τον υδατοφράχτη;»

Γέλασα, και το πρόσωπό του συννέφιασε.

Είναι κάτι που μου συμβαίνει συχνά, συνήθως στα πέριξ της σχολής, ενίοτε στα πάρκα της Οξφόρδης. Μπορεί να φταίει ο τρόπος που ντύνομαι, αφού ο κόσμος υποθέτει πως είμαι υπεύθυνη για κάτι. «Απλώς θαύμαζα τη γέφυρα». Πασπάτευα το κιγκλίδωμα, που ήταν μαλακό από τις λειχήνες.

Τότε τα χαρακτηριστικά του πήραν πιο ευγενική έκφραση. «Α, ναι, σωστά, αυτή την ασυνήθιστη γέφυρα». Σκούπισε ξανά το μέτωπό του και μου έριξε μια λοξή ματιά. «Στην πραγματικότητα είναι αντίγραφο μιας άλλης γέφυρας, που στέκει όρθια βάσει μαθηματικών υπολογισμών και μόνο, το

ξέρατε; Αυτή που σχεδίασε ο Ισαάκ Νεύτωνας στο Κέμπριτζ. Το μοναδικό πράγμα που την εμπόδιζε να καταλήξει στο νερό ήταν η γεωμετρία της. Κάποια στιγμή την αποσυναρμολόγησε μια παρέα φοιτητών για να δουν πώς ήταν φτιαγμένη, ύστερα δεν μπορούσαν να βρουν τρόπο να τη συναρμολογήσουν ξανά, κι έτσι αναγκάστηκαν να προσθέσουν καρφιά και μπουλόνια». Χαμογέλασε κι άφησε την άκρη της μπλούζας του να πέσει, στηρίζοντας τα χέρια στους γοφούς του. «Τούτη εδώ κατασκευάστηκε αργότερα, φυσικά. Γύρω στο 1920, νομίζω».

Κατάλαβα πως ήταν το είδος του άντρα – αναμενόμενο για την Οξφόρδη – που αραδιάζει πληροφορίες στη σειρά προκειμένου να καταδείξει την υπεροχή του. Υποψιαζόμουν πως δεν θα του άρεσε διόλου να ακούσει πως η ιστορία του ήταν μια ανοησία, ένα παραμύθι που είχαν σκαρώσει πριν από διακόσια χρόνια οι φοιτητές του Κέμπριτζ. Ο Νεύτωνας δεν είχε καμία σχέση με την αυθεντική Μαθηματική Γέφυρα. Είχε πεθάνει είκοσι και πλέον χρόνια πριν από την κατασκευή της.

Ο Νικ σφίχτηκε, διαισθανόμενος, ίσως, πως δεν ήμουν το ιδανικό ακροατήριο. «Ωραία, λοιπόν», είπε. «Και τώρα πρέπει να συνεχίσω». Κι έκανε μεταβολή.

«Είστε ο δόκτωρ Λόου, σωστά;»

Τινάχτηκε και κοίταξε πίσω του σαν να τον είχα κατηγορήσει για κάτι. Ίσως και να το είχα κάνει. Είπα το όνομα της σχολής όπου είχε εργαστεί η υφηγήτρια Φιλοσοφίας και τον ρώτησα αν ήταν ο νέος κοσμήτορας.

«Χα! Ε, λοιπόν, ναι, πράγματι αυτός είμαι. Αποδέχομαι την ενοχή μου». Με πλησίασε κι έτεινε το χέρι. «Νικ Λόου».

Δεν συστήθηκα, αλλά έδειξε πως δεν το περίμενε ή δεν το χρειαζόταν. Του είπα πως ήξερα καλά τη σχολή και ονόμασα

την υφηγήτρια. Είπα πως είχα περάσει σχεδόν ολόκληρο τον περασμένο χρόνο στη δούλεψή της και πως, πριν από αυτό, είχα εργαστεί για έναν επισκέπτη θεολόγο από το Ζάγκρεμπ, στην ίδια σχολή. «Έχω ακούσει πολλά για εσάς», κατέληξα.

«Όλα καλά, ελπίζω».

Για την ακρίβεια, δεν ήταν όλα καλά.

Ο διορισμός του Νικ δεν ήταν ομόφωνη απόφαση της διοικούσας επιτροπής. Οι νεότεροι καθηγητές πίστευαν πως ένας δυναμικός και άριστα δικτυωμένος άνθρωπος των ΜΜΕ, σαν του λόγου του, θα κατόρθωνε να μεταστρέψει την κακοτυχία της σχολής, να προσελκύσει μεγάλους δωρητές, να κατευνάσει το δυσारेσπημένο προσωπικό και να καλοπιάσει τους φοιτητές, αλλά πολλοί από τους αρχαιότερους καθηγητές είχαν εξοργιστεί με την ιδέα πως ένας πενήντατριάχρονος διευθυντής του BBC θα αναλάμβανε τον έλεγχο του πολύτιμου ιδρύματός τους, που είχε ηλικία εξακοσίων ετών. Δεν τους συγκινούσαν οι διάσημες γνωριμίες του Νικ· η ίδια η έννοια της διασημότητας ήταν για εκείνους βδέλυγμα. Είπαν πως είχε δυσारेστήσει το BBC και πως ήταν γνωστός για την επιθετική και νταηλίδικη συμπεριφορά του. Άλλοι, στο μεταξύ, είχαν απλώς την αίσθηση πως «ένας τέτοιος τύπος» δεν θα ήταν δυνατόν να κατανοήσει τις λεπτές, εσωτερικές ανάγκες της συγκεκριμένης οξφορδιανής σχολής. Το γεγονός, μάλιστα, πως συνοδευόταν από μια λαμπερή νέα σύζυγο από τη Σκανδιναβία και μια μικρή κόρη τον καθιστούσε ακόμα πιο ακατάλληλο υποψήφιο στα μάτια τους. Βέβαια, δεν μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν αυτό εναντίον του, τουλάχιστον όχι ανοιχτά, κι έτσι απλώς μουρμούρισαν πως του έλειπε η «βαρύτητα» και πως ο διορισμός του θα απέβαινε «διχαστικός».

Ύστερα από πολλές πικρόχολες αντιπαραθέσεις, η

διοικούσα επιτροπή απέτυχε να εξασφαλίσει ομοφωνία, γι' αυτό κατέφυγε σε ένα παράδοξο έθιμο της Οξφόρδης: ένας ανεξάρτητος ειδικός, γνωστός ως «Επισκέπτης», κλήθηκε να πάρει απόφαση για λογαριασμό τους. Ο «Επισκέπτης» επέλεξε τον Νικ, προκαλώντας τον αποτροπιασμό και το μένος των αντιπάλων του.

Σίγουρα δεν έμοιαζε διόλου με τον απερχόμενο κοσμήτορα. Κατ' αρχάς, ο Νικ ήταν τουλάχιστον δύο δεκαετίες νεότερος από τον λόρδο Ιβς και εμφανώς πιο εντυπωσιακός. Ο λόρδος Ιβς εκπροσωπούσε το τέλος μιας ξεπερασμένης παράδοσης επιφανών λευκών αντρών, που αναλάμβαναν μια θέση γοήτρου ώστε να διατηρήσουν μια υψηλού κύρους μερική απασχόληση, συνήθως ταυτόχρονα με τη συνταξιοδότησή τους. Οι δηλητηριώδεις ρωγμές της διοικούσας επιτροπής και το βάθος των οικονομικών δεινών της σχολής είχαν αποδειχτεί δυσβάσταχτα για τον Ιβς, ο οποίος εκδιώχτηκε κακήν κακώς με ψήφο μομφής, μετά την απόπειρά του να ρευστοποιήσει περιουσιακά στοιχεία του ιδρύματος. Μιας και ο προηγούμενος κοσμήτορας δεν είχε διαρκέσει παρά έναν χρόνο μονάχα, η σχολή στηριζόταν πλέον σε ιδιαίτερα σαθρό έδαφος. Αναρωτήθηκα αν ο Νικ είχε ιδέα πού πήγαινε να μπλέξει.

Μου χάρισε ένα χαμόγελο όλο αυτοπεποίθηση. «Σκέφτεστε πως δεν δείχνω τρομερά “επιβλητικός”, έτσι δεν είναι;»

«Είμαι σίγουρη πως δεν είδα ποτέ τον λόρδο Ιβς με Nike».

«Α, έχω κάμποσα ωραία ζευγάρια σκαρπίνια. Πότε πότε φοράω και κοστούμι».

Νόμιζα ότι θα συνέχιζε, αλλά δεν το έκανε, και συνειδητοποίησα πως περίμενε να πω κάτι που θα φανέρωνε τον θαυμασμό μου.

«Ε, δεν είναι και μικρό πράγμα να διευθύνεις μια σχολή της Οξφόρδης», σχολίασα, για να του κάνω τη χάρη.

«Ναι, βέβαια, είναι μεγάλη τιμή». Έστρεψε το βλέμμα στο νερό. «Τεράστιο προνόμιο να βρίσκομαι εδώ. Η σύζυγός μου κι εγώ νιώθουμε τρομερά τυχεροί».

Η επιφάνεια του νερού ρυτιδώθηκε, καθώς μια γκριζα χήνα εμφανίστηκε κάτω απ' τη γέφυρα και βγήκε πλατσουρίζοντας στην όχθη, όπου άρχισε να τσιμπολογάει τα αγριόχορτα.

«Άκουσα πως έχετε μια μικρή κόρη, σωστά;» είπα.

«Α, ναι, ναι, κάνατε την έρευνά σας, ε; Πράγματι έχω μια κόρη». Ανοιγόκλεισε γοργά τα βλέφαρα. «Τη λένε Φελίστι. Είναι... χμ... οκτώ χρόνων». Φούσκωσε τα μάγουλά του. «Είναι... είναι... πολύ... χμ...» Και συνέχισε να κοιτάζει τη χήνα, εμφανώς ανίκανος να περιγράψει τι ακριβώς ήταν η κόρη του.

Τότε ήταν που ένιωσα το πρώτο κέντρισμα περιέργειας. Αναρωτήθηκα τι συνέβαινε με αυτό το μικρό κορίτσι, που τον έκανε να χάνει την ομαλή ροή του λόγου του.

Ίσιωσε το σώμα του. «Εν πάση περιπτώσει, χαίρομαι πολύ που επέστρεψα. Πριν από πολλά φεγγάρια ήμουν μεταπτυχιακός φοιτητής εδώ. Θα το πιστεύατε πως έκανα πρόταση γάμου στην πρώτη σύζυγό μου πάνω σε τούτη εδώ τη γέφυρα; Εκείνη μου είπε την ιστορία για τα καρφιά και τα μπουλόνια». Χάιδεψε απαλά την κουπαστή και κοίταξε αλλού, σαν να είχε ξαφνιαστεί και ο ίδιος που είχε αποκαλύψει κάτι τέτοιο σ' εμένα, μια άγνωστη. Αυτό, πάντως, εξηγούσε το τόσο πρωινό προσκύνημα. Μου έριξε μια λοξή ματιά και ύψωσε το ένα του φρύδι. «Παραεμπιπτόντως, το ξέρω πως δεν αληθεύει η ιστορία, αν και οφείλω να παραδεχτώ ότι την πίστευα για

πολλά χρόνια». Έστρεψε το βλέμμα στον ουρανό. «Το πάει για βροχή. Καλά θα κάνω να βιαστώ. Είμαι σίγουρος πως θα σας ξαναδώ στη σχολή. Συγγνώμη, δεν συγκράτησα το όνομά σας».

Του το είπα.

«Α, Ντι, ναι. Και δεν νομίζω πως αντιλήφθηκα τη σχέση σας με τη σχολή».

«Δεν έχω καμία σχέση με τη σχολή».

Το φρύδι χαμήλωσε. «Α, μα νόμισα πως είπατε...»

«Εργαζόμουν για ένα μέλος της σχολής, μια υφηγήτρια Φιλοσοφίας, αλλά τώρα έχει πάει στο Χάρβαρντ».

«Εντάξει τότε, ναι, σωστά. Επομένως είστε της Φιλοσοφίας, αν κατάλαβα καλά».

«Νταντά είμαι».

Αντιλήφθηκα τη φευγαλέα ενόχληση που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, πιθανότατα επειδή συνειδητοποίησε πως μόλις είχε σπαταλήσει μερικά πολύτιμα λεπτά προσπαθώντας να γοητεύσει μια ασήμαντη παιδοκόμο. Περίμενα να φύγει, αλλά δεν το έκανε. Ακόμα τρεις σταχτόχηνες εμφανίστηκαν κάτω από τη γέφυρα, πλατσουρίζοντας στο νερό με τεντωμένους λαιμούς και μάτια σε επαγρύπνηση. Ο Νικ τις χάξεψε για μια στιγμή κι ύστερα, ξαφνικά, ένιωσα πάνω μου ολόκληρο το βάρος της προσοχής του. «Και για ποιον από τη σχολή είπατε πως εργαστήκατε ως νταντά;»

Ανέφερα τα ονόματα της υφηγήτριας Φιλοσοφίας και του καθηγητή από το Ζάγκρεμπ.

«Να υποθέσω πως έχετε την επόμενη δουλειά έτοιμη; Μια άλλη οικογένεια να σας περιμένει;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι. «Θα κάνω ένα μικρό διάλειμμα».

«Α, ναι, εννοείται. Υποθέτω πως έχετε και τη δική σας οικογένεια να φροντίσετε».

Τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν πάνω στην κουπαστή. Έχω συνηθίσει, φυσικά, να το ακούω, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι εύκολο για εμένα. «Δεν έχω οικογενειακές δεσμεύσεις, όχι», είπα.

«Τέλεια!» Η βροντερή φωνή του μ' έκανε να τιναχτώ. Οι χήνες γλίστρησαν ξανά κάτω από τη γέφυρα. «Ξέρετε, νομίζω πως αυτό είναι που ονομάζουμε “ευτυχή συγκυρία”, μοίρα ή πεπρωμένο, πείτε το όπως θέλετε. Το θέμα είναι, Ντι, πως η σύζυγός μου κι εγώ είμαστε κάπως στριμωγμένοι αυτή τη στιγμή. Μόλις χάσαμε μια εσωτερική νταντά και πλησιάζουν οι καλοκαιρινές διακοπές της σχολής. Η μετακίνηση από το Λονδίνο ήταν πολύ... πώς να το πω... η σύζυγός μου έχει δική της επιχείρηση εκεί, και η κόρη μου... χμ... να... είναι... Εν πάση περιπτώσει, αναζητάμε επειγόντως βοήθεια, έστω και προσωρινή».

Ήμουν έτοιμη να του πω πως σκόπευα να εγκαταλείψω για πάντα την Οξφόρδη, αλλά δεν μου έδωσε το περιθώριο.

«Φυσικά, καταλαβαίνω πως είναι τελείως ξαφνικό, έτσι όπως έτυχε να σας συναντήσω πάνω σε μια γέφυρα, αλλά θα το σκεφτόσασταν να περάσετε από την οικία του κοσμήτορα για να τα πούμε λιγάκι; Καμία απολύτως δέσμευση. Ίσως αργότερα σήμερα το πρωί, αν είστε ελεύθερη; Η σύζυγός μου βρίσκεται εκεί αυτή τη στιγμή που μιλάμε, έχει βάλει μπρος μια μάλλον ριζική ανακαίνιση. Θα ήθελε πολύ να σας δείξει το μέρος, αν μη τι άλλο».

Διαισθάνθηκα μια απόγνωση που ξεπερνούσε τα πρακτικά ζητήματα της ανατροφής ενός παιδιού κι αναρωτήθηκα τι στην ευχή θα μπορούσε να ήταν αυτό που είχε απελτίσει σε

τέτοιο βαθμό έναν άντρα σαν τον Νικ Λόου. Δεν είχα πρόθεση να δουλέψω γι' αυτόν –ήταν, κατά τα φαινόμενα, αλαζόννας και αυταρχικός, και θα έμπαινα σε μεγάλο μπελά–, αλλά ποτέ μέχρι τότε δεν με είχαν προσκαλέσει στα ενδότερα της οικίας ενός κοσμήτορα και μου ήταν δύσκολο να αρνηθώ. Έτσι του είπα πως ίσως κατάφερνα να πεταχτώ για λίγο, αργότερα το ίδιο πρωί, απλώς για ένα «γεια».

«Υπέροχα, Ντι, πράγματι υπέροχα. Τι ώρα σας βολεύει; Κατά τις έντεκα;» Κι αμέσως μετέβαλε την ερώτηση σε εντολή. «Ελάτε στις έντεκα».

Έτσι έγινε και οι ζωές μας συνέκλιναν πάνω στη Μαθηματική Γέφυρα, μια μέρα του Ιουλίου, πριν από επτά μήνες, παρότι μου φαίνεται σαν να έχουν περάσει περισσότεροι. Ορισμένοι ίσως θεωρήσουν πως μια μυστηριώδης δύναμη μας έκανε να συναντηθούμε, πως υπήρχε μια ανάγκη, κι αυτή η ανάγκη καλύφθηκε, μόνο που εγώ προσωπικά δεν πιστεύω στην ύπαρξη κάποιας αγαθοεργούς θεότητας ή σε ένα σύμπαν που συνωμοτεί όταν θέλουμε κάτι πολύ. Σύμφωνα με τη δική μου εμπειρία, ισχύει ακριβώς το αντίθετο.

Φυσικά, καμία από αυτές τις σκέψεις δεν έχει σχέση, ούτε στο ελάχιστο, με τις έρευνες για την εξαφάνιση της Φελίστι. Ο Φάραντεϊ και η Κάαν περιμένουν την απάντησή μου, έτσι ρωτάω αν εκείνοι είναι ικανοί να θυμηθούν ακριβώς τι σκέφτονταν μια δεδομένη στιγμή, πριν από επτά μήνες. Ο Φάραντεϊ ανοίγει το στόμα για να απαντήσει, αλλά εγώ δεν έχω ολοκληρώσει. «Νομίζω πως εκείνη η μέρα ήταν βροχερή», λέω. «Το πιθανότερο είναι ότι μετάνιωνα που δεν είχα πάρει μαζί μου αδιάβροχο».

Ο ΦΑΡΑΝΤΕΪ ΚΑΤΑΝΕΥΕΙ και λέει: «Ωραία, ωραία. Μήπως, τότε, να προσπαθήσουμε να έχουμε μια εικόνα του δικού σου ρόλου μέσα στην οικογένεια;» Μιλάει αγγίζοντας ένα βαθούλωμα στο δάχτυλο όπου θα έπρεπε να φοράει τη βέρα, μια άυλη θηλιά γύρω από την παχουλιά σάρκα. «Ποιες ήταν οι πρώτες σου εντυπώσεις, Ντι; Σου φάνηκε φυσιολογικό εκείνο το σπίτι;»

Το σκέφτομαι για μια στιγμή.

«Δεν υπάρχει τίποτα έστω και αμυδρά φυσιολογικό στην οικία του κοσμήτορα», απαντώ.

Είχα περάσει κάμποσες φορές μπροστά από εκείνο το σπίτι, ένα λευκό κτίσμα σε στιλ Τιτόρ, ακριβώς δίπλα στην κατοικία του επιστάτη. Η σχολή είναι μία από τις πλέον διακριτικές, και ας βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο της Οξφόρδης. Η είσοδός της είναι μακριά από τους κεντρικούς δρόμους, στο τέρμα ενός λιθόστρωτου αδιεξόδου, και εύκολα μπορεί να την προσπεράσεις, αν δεν ξέρεις.

Καθώς άπλωσα το χέρι να σηκώσω το μπρούντζινο ρόπτρο, οι καμπάνες του παρεκκλησίου άρχισαν να χτυπούν μανιασμένα πίσω μου. Ο ήχος πλημμύρισε το κρανίο μου, συνθλίβοντας κάθε μου σκέψη. Ύστερα από μια σύντομη

παύση, ακολούθησαν έντεκα αργά, πομπώδη χτυπήματα. Περίμενα μέχρι να καταλαγιάσει και το τελευταίο, κι ακριβώς τη στιγμή που ήμουν έτοιμη να χτυπήσω, δύο εργάτες βγήκαν φουριόζοι από το σπίτι. Έφυγαν περπατώντας βαριά και με θόρυβο πάνω στο λιθόστρωτο κι άφησαν ανοιχτή την πόρτα για χάρη μου· προφανώς υπέθεσαν πως ανήκα στο προσωπικό.

Έριξα μια κλεφτή ματιά στο εσωτερικό. Το χολ, επενδεδυμένο με ξύλο βελανιδιάς, ήταν κατάσπαρτο από οικοδομικά συμπράγκαλα: αιχμηρά εργαλεία, τσουβάλια, κομμάτια ξυλείας. Ένα πέπλο σκόνης πλανιόταν στον αέρα, μαζί με τη μυρωδιά καμένου μετάλλου, και ακούγονταν κρότοι, τρυπάνια που βούιζαν, ένα δαιμονισμένο πριόνισμα. Ακόμα και αν είχα χρησιμοποιήσει το βαρύ μπρούντζινο ρόπτρο, κανείς δεν θα το είχε πάρει είδηση.

Αναρωτιόμουν αν έπρεπε να κάνω μεταβολή και να φύγω, όταν μια γυναίκα με στενό λευκό πουκάμισο και φαρδύ παντελόνι εμφανίστηκε στην απέναντι πλευρά του χολ. Με είδε και διέσχισε με βιασύνη τον διάδρομο· μια κομψή παρουσία που έσφυζε από ενέργεια, με ευλύγιστα μέλη, μεγάλα καστανά μάτια και κυματιστά ξανθά μαλλιά που ανέμιζαν πιασμένα ψηλά σε αλογοουρά, αποκαλύπτοντας ένα ασύλληπτα όμορφο πρόσωπο. Ένιωσα ξαφνικά εξουθενωμένη.

«Ντι; Η Ντι δεν είσαι; Γεια! Πέρασε. Θεέ μου, βρέχει ακόμα; Δεν έχεις αδιάβροχο! Είσαι μούσκεμα!» Η τραγουδιστή σκανδιναβική προφορά της έκανε κάθε δεύτερη λέξη να ακούγεται σαν χαρούμενο επιφώνημα έκπληξης. «Είμαι η Μαράια, η σύζυγος του οικοδεσπότη». Γέλασε με το ευφυολόγημά της κι έτεινε το χέρι, γέρνοντας προς το μέρος μου

καθώς ανταλλάξαμε χειραψία, με τον αγκώνα της να σχηματίζει έντονη γωνία. «Στεκόσουν ώρα στη βροχή; Λυπάμαι πολύ! Τι φασαρία! Είναι τρελοκομείο εδώ μέσα. Πέρασε, όμως, παρακαλώ, πέρασε!» Προπορεύτηκε στο χολ, μιλώντας δυνατά για να ακούγεται. «Ο Νικ μόλις έφυγε για το γραφείο του στη σχολή. Έλα, ακολούθησέ με, θα σου δείξω τα κατατόπια και θα προσπαθήσουμε να βρούμε τη Φελίστι. Κάπου επάνω βρίσκεται, νομίζω».

Με οδήγησε σε μια φαρδιά δρύινη σκάλα, όπου δύο εργάτες ξεκρεμούσαν ελαιογραφίες αγέλαστων ηλικιωμένων αντρών, ντυμένων με τηβέννους που είχαν μπορντούρες από γούνα ερμίνας, κι έδειχναν γελοίοι. Πιο πάνω στον τοίχο υπήρχαν ξεθωριασμένα τετράγωνα, στα σημεία απ' όπου είχαν αφαιρεθεί άλλα πορτρέτα.

«Ναι, ναι», είπε εκείνη ακολουθώντας το βλέμμα μου, «έπρεπε να φύγουν. Δεν αντέχω να με κοιτάζουν απ' υψηλού όλοι αυτοί οι επικριτικοί γέροι». Ρίγησε και πήρε να ανεβαίνει τη σκάλα, με την αλογοουρά της να ταλαντεύεται. «Μα πού είναι αυτό το κορίτσι;»

Την ακολούθησα, στύβοντας τις άκρες των μαλλιών μου, όποτε δεν κοίταζε προς το μέρος μου.

Με περίμενε στο πλατύσκαλο. «Μάλλον κρύβεται, όπως το συνηθίζει. Δεν μπορεί να διαχειριστεί τόσο θόρυβο, αλλά σου δίνω τον λόγο μου πως η κατάσταση δεν είναι τόσο χάλια όσο φαίνεται».

Πίσω της διέκρινα ένα μεγάλο υπνοδωμάτιο, όπου κάμποσοι εργάτες ξεκολλούσαν μια βυσσινιά μοκέτα, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης. Υπήρχε μια πυρετώδης δραστηριότητα, όπως σ' εκείνες τις τηλεοπτικές εκπομπές με ριζικές ανακαινίσεις σπιτιών, όπου ομάδες εργατών κατεδαφίζουν τοίχους

και παλεύουν με κοντραπλακέ, υπό τους χτύπους κάποιου φανταστικού ρολογιού.

Η Μαράια με οδήγησε προς μια δεύτερη σκάλα, πολύ πιο στενή και απότομη. «Αυτό το σπίτι ήταν αληθινό μουσείο, Ντι, δεν θα πίστευες στα μάτια σου. Πρέπει να πετάξω κυριολεκτικά τα πάντα».

Τώρα βρισκόμασταν στη σοφίτα, όπου διασχίζαμε έναν μακρύ, χαμηλοτάβανο διάδρομο, που είχε δύο πόρτες στην αριστερή πλευρά και κατέληγε σε ένα σκοτεινό αδιέξοδο. «Τα πράγματα ήταν χειρότερα εδώ». Πετούσε καταπάνω μου λέξεις σαν να ήταν μπαλάκια του πινγκ πονγκ. «Σκοτάδι, πολύ σκοτάδι, σκόνη και απίστευτη ακαταστασία, Θεέ μου! Έμοιαζε με μακρόστενο μανσωλείο, με τόσες ελαιογραφίες και τις βαριές κουρτίνες που έκρυβαν τον ήλιο. Φρίκη! Και είπα στον Νικ, εγώ είμαι Δανέζα! Δεν μπορώ να ζήσω έτσι! Εσύ θα μπορούσες, Ντι; Είμαι σαν φυτό που έχει ανάγκη από φως και χώρο, αλλιώς μαραζώνει και πεθαίνει».

Το δάπεδο, παρατήρησα, έγερνε ελαφρώς προς τα αριστερά, λες και το επάνω μέρος του σπιτιού ήταν έτοιμο να γλιστρήσει στον δρόμο. Η Μαράια προσπάθησε να ανοίξει την πρώτη πόρτα σπρώχνοντας, αλλά ένας εργάτης τρυπούσε από την άλλη πλευρά, έτσι μου έγνεψε να την ακολουθήσω μέχρι τη δεύτερη πόρτα. «Το θέμα είναι πως αυτό το οίκημα δεν θα αποτελεί αποκλειστικά ιδιωτική κατοικία. Ω, πρόσεξε πού πατάς!» είπε και δρασκελίσσε κομπά ένα σιδεροπρίονο. «Θα είναι, επίσης, χώρος εργασίας. Ένα κάρο άνθρωποι θα μπαινοβγαίνουν διαρκώς. Εδώ θα δεχόμαστε κόσμο από τον Οκτώβριο, όταν ξεκινήσει το εξάμηνο, επομένως θα πρέπει να αντανακλά αυτό που είμαστε, καταλαβαίνεις, να είνας ένας χώρος μοντέρνος και... πώς να το πω... ζωντανός.

Τουλάχιστον αυτή είναι η επίσημη δικαιολογία μου για ό,τι συμβαίνει», κατέληξε κουνώντας το χέρι. «Όμως, έτσι κι αλλιώς, θα έκανα ριζική ανακαίνιση. Μεταξύ μας, δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε εδώ μέσα όπως ήταν πριν».

Με οδήγησε σε ένα λιτό δωμάτιο με κεκλιμένη, ξύλινη οροφή κι ένα καμπαναριό ακριβώς απέναντι από το παράθυρο. «Λοιπόν, αυτό θα γίνει το δωμάτιο της νταντάς».

Η μοκέτα πρέπει να είχε αφαιρεθεί, επειδή το παρκεταρισμένο δάπεδο ήταν ημιτελές, μαυρισμένο και παμπάλαιο, σκεπασμένο με σκουριασμένες πινέζες και σκόνη. Ένιωθα πιο έντονα τη μυρωδιά του καμένου μετάλλου εδώ και είδα πως οι εργάτες δούλευαν στο διπλανό δωμάτιο.

Το παιδί ήταν άφαντο, αλλά η Μαράια έμοιαζε να είχε ξεχάσει πως ψάχναμε για τη Φελίστι. «Αυτό εδώ είναι το μπάνιο, ανάμεσα στις δύο κρεβατοκάμαρες. Υπάρχει πρόσβαση και από τις δύο πλευρές· κάπως παράδοξο σύστημα, το αντιλαμβάνομαι, αλλά λειτουργεί μια χαρά. Αν έμενα για πάντα εδώ, θα το έφτιαχνα κάπως καλύτερα, ωστόσο για ένα δυο χρόνια θα είναι εντάξει». Μου έριξε μια λοξή ματιά. «Ή για το διάστημα που θα βρισκόμαστε εδώ, όσο και αν είναι αυτό».

Ήξερα ότι οι κοσμήτορες δεσμεύονταν να παραμείνουν στη θέση τους για τέσσερα χρόνια, εκτός κι αν τους απέλεμπαν, πράγμα σπάνιο. Και πάλι, όμως, επρόκειτο για ρίσκο, δεδομένων των προβλημάτων που αντιμετώπιζε η συγκεκριμένη σχολή.

Κατέβηκα και πάλι μαζί της μέχρι το πλατύσκαλο του πρώτου ορόφου. Σκόνη είχε μπει στα μάτια και στο στόμα μου και το κεφάλι μου είχε αρχίσει να με πονάει. Εκείνη άπλωσε απότομα το χέρι για να με σταματήσει, ακριβώς τη στιγμή

που οι εργάτες έβγαζαν σηκωτή μια σιφονιέρα από το κύριο υπνοδωμάτιο, κι ύστερα τους ακολουθήσαμε καθώς τη μα-
νουβράραν στις σκάλες, βασανιστικά αργά. Όταν φτάσαμε
στο τελευταίο σκαλοπάτι, με κατηύθυνε σε έναν μοντέρνο
χώρο με τζαμαρία, πρόσφατη επέκταση του κτιρίου.

Τα παράθυρα ήταν θολωμένα και αυλακωμένα από τη
βροχή, έτσι δεν μπορούσα να δω καθαρά τον πίσω κήπο,
αλλά έμπαινε ένα απαλό φως, που έβαφε τα πάντα με μια
ροδακινί απόχρωση. Η Μαράια έκλεισε την πόρτα, και ο
θόρυβος μετριάστηκε. «Αυτή την εβδομάδα μένουμε στη
σχολή, δόξα σοι ο Θεός. Σε προειδοποίησε ο Νικ για όλες
αυτές τις εργασίες; Ελπίζω πως ναι. Εν πάση περιπτώσει,
Ντι... Είναι συντόμευση κάποιου ονόματος αυτό; Νταϊάν;
Ντίρντρε; Ορίστε, κάθισε εδώ. Α, μα αν είναι δυνατόν, εί-
σαι ακόμα μουσικίδι από τη βροχή! Εδώ μέσα είναι ζεστά,
δεν βρίσκεις; Τουλάχιστον αυτό το δωμάτιο δεν χρειάζεται
αλλαγές. Είναι όμορφο, σωστά; Το έχτισε η κοσμήτορας
που προηγήθηκε του λόρδου Ιβς. Ήταν η μοναδική γυναίκα
—έχει θηλυκό το “κοσμήτορας”;— εδώ και εξακόσια χρόνια,
το φαντάζεσαι; Καταγόταν από τη Νέα Ζηλανδία, και υπο-
θέτω πως λαχταρούσε κι εκείνη το φως».

Είχα αναλάβει να προσέχω την κορούλα του καθηγητή
από το Ζάγκρεμπ τότε που η διοικούσα επιτροπή αποφάσισε
πως η Νεοζηλανδή δεν ήταν «κατάλληλη» γι’ αυτή τη θέση.
Θυμάμαι πως την είχα συναντήσει μια φορά έξω από το σπίτι
του επιστάτη και είχα δει το πρόσωπό της παγωμένο σε μια
έκφραση απελπισίας, που θύμιζε εκείνα τα τερατόμορφα
γλυπτά τα οποία κρέμονταν από τις επάλξεις της σχολής.

Η Μαράια μισοκάθισε στο μπράτσο μιας πολυθρόνας και
μου έδειξε με το χέρι έναν λευκό καναπέ, τριγυρισμένο από

βάζα γεμάτα με ολάνθιστα τριαντάφυλλα. Σωριάστηκα στον καναπέ γεμάτη ευγνωμοσύνη.

«Λοιπόν, φαίνεται πως η Φελίσιτι έχει φύγει με τον Νικ. Εκείνος έχει ένα υπέροχο γραφείο, το έχεις δει; Στην κεντρική πτέρυγα. Είναι κρίμα που το σπίτι μας βρίσκεται κάπως απόμερα. Αλλά είναι θέμα χώρου, υποθέτω». Έχωσε το χέρι στην τσέπη του παντελονιού της κι έβγαλε το κινητό της. «Θα του στείλω ένα μήνυμα για να του πω πως βρίσκεσαι εδώ. Μακάρι να μπορούσα να σου προσφέρω καφέ, αλλά αυτή τη στιγμή στρώνουν πλακάκια στην κουζίνα, κι έτσι...» Ανασήκωσε τους ώμους, με το κινητό στο χέρι. «Κοίτα, ίσως πρέπει να σου πω λίγα πράγματα για τη Φελίσιτι, προτού επιστρέψουν. Δεν θα σε χαιρετήσει, αλλά μην το πάρεις προσωπικά. Απλώς δεν μιλάει, αυτό είναι όλο». Η κελαρυστή φωνή της έκανε τα πάντα να ακούγονται παιχνιδιάρικα, σαν να έλεγε ένα διασκεδαστικό ανέκδοτο. «Δεν μιλάει καθόλου, στ' αλήθεια». Χαμογέλασε και άρχισε να πληκτρολογεί. «Δεν υπερβάλλω».

Εννοείται πως ήμουν σίγουρη ότι υπερέβαλλε.

Έβαλε το κινητό ξανά στην τσέπη της κι ύστερα άγγιξε το κάτω μέρος της κοιλιάς της. Υπήρχε κάτι το προστατευτικό σε αυτή τη χειρονομία, που με έκανε να αναρωτηθώ αν ήταν έγκυος. Φορούσε δετά, ίσια παπούτσια χωρίς κάλτσες και οι αστράγαλοί της φαίνονταν λεπτοί και ελαφρώς μαυρισμένοι, έτσι όπως κουνούσε σπασμωδικά το πόδι που ακουμπούσε στο μπράτσο της πολυθρόνας, ενώ με ρωτούσε για την υφηγήτρια Φιλοσοφίας και για τις προηγούμενες δουλειές μου. Της είπα πως είχα χάσει το μέτρημα, τόσο πολλές ήταν οι οικογένειες στις οποίες πρόσφερα τις υπηρεσίες μου όλα αυτά τα χρόνια στην Οξφόρδη. Εξήγησα πως συνήθως δούλευα

για επισκέπτες καθηγητές, από ένα εξάμηνο έως έναν χρόνο, σπανίως περισσότερο. Το προτιμούσα έτσι.

«Άκου, λατρεύω την προφορά σου. Ιρλανδέζικη, σωστά; Όχι, περίμενε. Σκοτσέζικη; Ναι, σκοτσέζικη. Η μητέρα του Νικ ήταν Σκοτσέζα. Αχ, Θεέ μου, Ντι, είσαι ιδανική, στ' αλήθεια! Η Φελίστι χρειάζεται έναν άνθρωπο με πείρα, για να πω την αλήθεια, και...» Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Χάιδεψε τρυφερά την κοιλιά της. «Ο Νικ σου το έχει πει ήδη, υποθέτω».

Άρα, καλά το φαντάστηκα. «Για την ακρίβεια, όχι, δεν μου το είπε». Άπλωσα το χέρι να πιάσω την τσάντα μου.

«Κοίτα, ακόμα δεν είναι γνωστό. Δεν θέλει να το λέω, επειδή είμαι μόνο οκτώ εβδομάδων, επομένως, ξέρεις...» Ξερόβηξε. «Έκλεισα τα τριάντα οκτώ, και είναι λίγο πιο επικίνδυνο για εμένα».

Έδειχνε πολύ νεότερη. Σηκώθηκα, χώνοντας την άκρη του πουκαμίσου μου μέσα στο τζιν. «Δεν νομίζω πως είμαι το άτομο που ψάχνετε», είπα. «Πραγματικά, δεν μπορώ να δεσμευτώ μακροπρόθεσμα».

«Αχ, όχι, άκου!» Τινάχτηκε όρθια. «Περίμενε! Χριστέ μου! Όχι, όχι, σε παρακαλώ. Κάθισε, κάθισε. Σε παρακαλώ. Απλώς χρειαζόμαστε κάποιον να βοηθήσει στο μεταβατικό στάδιο. Κάποιον να εστιάσει στη Φελίστι αυτή τη στιγμή. Είμαστε και οι δυο τόσο απασχολημένοι και, όπως και να 'χει, στην αρχή θα παίρνω το μωρό μαζί μου στη δουλειά. Είμαι αφεντικό του εαυτού μου και μπορώ να το κάνω».

Συγκρατήθηκα για να μη χαμογελάσω. Άραγε είχε δει ποτέ της νεογέννητο; αναρωτήθηκα.

«Όχι, όχι, δεν κατάλαβες, η Φελίστι είναι αυτή που χρειάζεται απεγνωσμένα τη βοήθειά σου», συνέχισε.

«Απεγνωσμένα;»

«Εντάξει, κοίτα, μάλλον πρέπει να σου εξηγήσω κάποια πράγματα για εκείνη. Δεν έχει κανένα διανοητικό πρόβλημα, απλώς είναι πολύ, πάρα πολύ ντροπαλή και αγχώδης και, χμ, δεν μιλάει καθόλου. Ανέκαθεν ήταν αμίλητη, από νήπιο. Εννοώ πως δεν οφείλεται αυτό σε κάποια τραυματική εμπειρία ή κάτι τέτοιο. Θέλω να πω, δεν μιλούσε ούτε προτού πεθάνει η μητέρα της».

«Η μητέρα της έχει πεθάνει;» Η πληροφορία με σόκαρε. Πάνω στη γέφυρα, ο Νικ είχε μιλήσει για την πρώτη του γυναίκα με τρόπο που μ' έκανε να πιστέψω πως ήταν ολοζώντανη, σχεδόν σαν να στεκόταν εκείνη ακριβώς τη στιγμή πίσω του και να χαμογελούσε με την ιστορία που του είχε πει.

«Α, ναι, ναι, η Άννα πέθανε πριν από τέσσερα χρόνια». Η φωνή της Μαράια είχε χαμηλώσει. Τα δάχτυλά της έπαιζαν με την άκρη της λεπτής ζώνης της και την τίναζαν πέρα δώθε πάνω στον μηρό της, προκαλώντας έναν ήχο που ακουγόταν σαν κοφτές, μικρές καμτσικιές. «Έπειτα από πολύχρονη ασθένεια».

Πρόσεξα τη φράση-κλισέ· καρκίνος, λοιπόν.

«Αλλά δεν φταίει αυτό που δεν μιλάει η Φελίσιτι», συνέχισε εκείνη. «Την παρακολουθούσε ένας ψυχολόγος στο Λονδίνο. Ονομάζεται “επιλεκτική αλαλία”. Υπερβολική ντροπαλοσύνη, σαν να λέμε. Θα το ξεπεράσει κάποια στιγμή, δεν είναι δα τόσο σπουδαίο πρόβλημα, απλώς ήθελα να σε προειδοποιήσω, μην τυχόν και νομίσεις πως δεν σε συμπαθεί ή κάτι τέτοιο. Ούτε στις προηγούμενες νταντάδες μιλούσε. Ίσως γι' αυτό καμιά δεν έμεινε πολύ». Γέλασε, αλλά σταμάτησε σχεδόν αμέσως και το όμορφο πρόσωπό της σοβάρεψε.